

VOITON SAATTE

(Säv. A. Palen).

Lietsokaatte, lietsokaatte
valonahjot valkeaa!
Pilvet raskaat, taivas tumma
Pimeyttä uhkajaa.
Orjat vapauttakaa!
Kaikin voimin lietsokaa!
Lietsokaatte, lietsokaatte
valonahjot valkeaa!
Lietsokaatte! Voiton saatte!

Taistelkaatte, taistelkaatte
eestä ikitotuuden.
Taistelkaatte vastaan yötä,
Vastaan valtaa vääryyden.
Taistelkaatte yhä vain,
Eestä oikeuden ain.
Taistelkaatte, taistelkaatte
eestä ikitotuuden.
Taistelkaatte! Voiton saatte!

Suomen "kirjailijakuninkaan" aatteelinen vararikko

Juhani Aholla on Suomen "kirjailijakuninkaan" maine. Hän on kirjailija, jolla on suomenkielen sanat vallassaan, mutta häneltä puuttuu kaikki nykyaikaiset aatteet. Hän pureskelee menneen vuosisadan aikana kasvaneita "katajaisen kansan" parkkeja, mutta ei tiedä mitään katajaparkin alle menneitten vuosikymmenien aikana imeytyneestä mahlasta.

Jokaisella sivistyskansalla on omia "suuria kirjailijoita", ja suurina pidetään niitä, jotka kykenevät tulkitsemaan oman ja muitten kansojen sisäisimpiä virtauksia ja ymmärtämään niitä historiallisena elinmehuna. Mutta suomalainen suurkirjailija on "suuri" suuren aatteellisen tyhjyytensä ja matelemisensa vuoksi — suuri senkin tähden, että hän osasi madella valtioeläkkeen tsaarivallan aikaiselta senaatilta, — aikana, jolloin kansan suuret

joukot taistelivat tätä hirmuvaltaa vastaan.

Useammat sivistyskansat ovat onnellisia siinä suhteessa, että niiden suuret kirjailijat ymmärtävät aikansa uusia voimia ja virtauksia ja osaavat osottaa kuinka vanha parkki murenee ja mätänee ja kuinka uusi mehu kehittää uutta sisältöä kansan ja kansojen elämään.

Mutta Suomen "suuri kirjailija" ei ole antanut itsestään pienintäkään merkkiä kahdenkymmenen vuoden mittaisella taipaleella, että hänen päähänsä olisi pälkähtänytkään mikään muu kuin Panun aikaisen pakanuuden loihdut ja feodalistien manttaali-miesten, tukkiparonien, virkanyrkkien ja jumalansantarmien harmaat jokapäiväiset aatteet ja pyrinnot.

Olisi luullut, että semmoinen hetki, kuin oli se missä Suomen kansa oli saavuttamaisillaan val-

tiollisen itsenäisyyden ja uuden elämänpään käteensä, olisi "suurta suomalaista kirjailijaa" vähän lämmittänyt ja pakottanut ajattelemaan laveammalta kannalta.

Niin ei käynyt.

Päinvastoin kävi.

"Suuri suomalainen kirjailija" kutistui kokonaan kuivaksi kääpiöksi. Hänen sanahelinänsäkin muuttui poroporvarilliseksi kostohuudoksi niitä vastaan, jotka uskalsivat ajatella itsenäisen Suomen yhteiskuntasalin sisustamista nykyaikaiseen malliin. Hänen suunnitelmansa kiehtovana kohtana on manttaalimaiden isäntä, joka käskee ja komentaa ja jota veronalaiset, loismiehet, rengit ja piit nöyrästi tottelevat.

Ei mitään anteeksiantamusta niille uskottomille palvelijoille, jotka yrittävät omassa talossaan isännän määräämää järjestystä muuttaa, vaan kaiken menettämisenkin uhalla on viimeinenkin maassalöytyvä kivi viskattava niskottelijain päitä kohden.

Tämmöistä voutiröyhkeyttä "suuri suomalainen kirjailija" kyntälään piirteii paperille suuren kansankuohunnan keskellä, näkemättä, kuulematta, ymmärtämättä, että uusi elämänmahla nousi kohisten ylös "katajaisen kansan" runkoa tehdäkseen lehden terää pitkän pimeän ja kylmän talven perästä.

Puu poikki vaan, ellei muu auta, komenteli "suurkirjailija" Aho. "Mitään ei ole jätettävä

tilapäisten eduskuntaenemmistöjen juoksuhiidelle", julisti hän ponnekkaasti, "vaan isäntä tarvitaan, joka hoitaa tilaansa, jonka käskystä ja komennosta, riidatta ja rähinättä, kukin paikalleen käsketty astuu aurankuressa ja kuokan ponnessa".

Ei ole minkään kansan keskinertainenkaan kirjailija tehnyt niin täydellistä aatteiden vararikkoa edes toisarvoisessa situatiossionsi kuin teki Juhani Aho Suomen itsenäisyyden synnyttämistilaisuudessa.

"Perintöpalstat", isännät omassa talossa", "napisevat niskurit" j. n. e. vilisevät hänen kirjoituksissaan maaorjuuskauden malliin, "eikä mätästäkään anneta minkään yleismaailmallisen aatteen, minkään veljeilyn tai kiitollisuusvelan hyväksi."

Kun lukee Ahon äskeisiä kirjoituksia, kirjoituksia, jotka eivät ainoastaan tuoksa maaorjuusjärjestelmälle, vaan löyhkivät leveälle tämän vanhan raadon hajuja, niin tulee ajatelleeksi, että n. s. "länsimainen sivistys", josta Ahot ja muut Suomen "kultturiihmiset" niin leveällä suulla puhuvat, ole vähääkään heidän yhteiskunnallisten ja valtiollisten aatteittensa akkunoita avartaneet.

Niinpä he sitten, kun Venäjän ja Suomen työläisten yhteistyö vapautti Suomen venäläisen suden suusta, riensivät raahaamaan tämän vapauden saksalaisen karhun kitaan.

F. J. S—ä.

